

נספחים:

נספח 1-

למה אני רוצה לאוכל גלידה?
למה אנו נלחמים להגן על א"י?
למה אנחנו אוהבים לישון?
למה אנחנו הולכים לבית הספר?
למה אבותינו הקימו את המדינה?
למה אני אוהבת לנגן על גיטרה?
למה אני אוהבת לקרוא ספר?

נספח 2

לרב המרצחים יאסר ערפאת! / יגאל גרונר (ג' באלול תשס"א)

עשית טעות גדולה מר ערפאת, הסתבכת עם האנשים הלא נכונים. עד עכשיו לא אמרנו לך את זה. שתקנו, כמו שאנחנו עושים בדרך כלל ואולי יותר מידי- שותקים, אבל עכשיו אני אומר לך את זה. הסתבכת עם האנשים הכי טובים שאי פעם חיו פה. הסתבכת איתי, שמאמין במדינת ישראל ויודע שהשורשים שלי הם בתורת ישראל. הסתבכת עם החברים שלי שהם הווה של המדינה והם גם העתיד שלה. החבר'ה שרק אחרי כמה שנים של שירות למדינה אחרי התיכון, הם יוצאים לחיים. וגם כשהם יוצאים, הם יוצאים לחיים של נתינה ושל עזרה לזולת. אתה יודע מה זה אומר? זה אומר שאנו לעולם לא נפסיק במלחמה נגדך, אין לך שום סיכוי, פתחת איתי חשבון ארוך ואני מבטיח לך שאתה תפסיד בו!! אתה שואל למה נזכרתי עכשיו להגיד לך את זה, עד עכשיו שתקתי, אמרתי 'אולי יעשו את העבודה יותר טוב ממני', אבל עכשיו המלחמה היא נגדי ונגד החברים שלי, שרוצים לחיות בארץ ומשרתים בצבא או בשירות הלאומי. אתה מכיר את הבנות האלו? הן הדריכו אותי, הן חברות שלו, מי מהן בחצאית ארוכה יותר ומי בפחות. עם חולצה פשוטה עם שרולים ארוכים (צניעות אתה יודע...) אתה בטח יודע על מה אני מדבר, הן מסתובבות הרבה בארץ! אם לא שמת לב, אז המחבל ששלחת ביום חמישי בטח ראה, הוא נכנס למסעדה וראה נערה כזאת שמוכרת פיצה, הוא ראה ילדים שיושבים עם ההורים ביום של חופש. הוא ראה גם את מיכל ומלכי, שתי חברות שיצאו קצת לאכול. הוא לא הכיר אותן, הן היו עם חצאית ארוכה שחורה או כחולה בחולצת טריקו פשוטה עם שרולים ארוכים (צניעות אתה זוכר...) הכרת את מיכל? מן הסתם לא, גם אני לא הכרתי ממש, ידעתי מי זאת, " שלום שלום, מה נשמע" כזה. כן, במקרה היא הדריכה בסניף שבו גם אני הדרכתי פעם. מה זה סניף אתה שואל? תנועת נוער אתה מכיר? כן, בדיוק, של ילדים. לא, מה פתאום, אנחנו לא מלמדים אותם לשנוא ערבים ולרצות להרוג אותם, לא מה פתאום הם לא קופצים על צמיגים בוערים ואלא שורפים דגלים של עמים אחרים. אנחנו מחנכים אותם לאהוב, לתת, לעזור. אתה מכיר את המושגים האלו? לא נראה לי! אבל אצלנו כולם גדלים על ערכים אלו, כלך תנועות הנוער מחנכות לנתינה לעזרה לזולת, לאהבה... לא מדבר אליך בכלל, אה?! אז ברור שלא הכרת את מיכל ואת מלכי ואת כל החברות שלהן. לא גם לא היית בהלוויה ולא ראית מה זה נערות שבוכות על החברות שלהן. אני לא יודע להסביר להן, גם לעצמי אני לא יכול להסביר, אולי אתה תוכל, מה אתה היית עושה כשעשרות בנות תמימות וטהורות כואבות את מות חברותיהן ובוכות ללא הרף על הקבר? קבר של ילדה בת 15, בת 15 אתה מבין, בתחילת החיים שלה, בתחילת חיי הנתינה בהם בחרה לצעוד. ואת החניכות שלה אתה ראית? לא, גם זה לא מעניין אותך! אתה יודע מה זה לרואת ילדות בנות 10 בוכות על המדריכה שלהן שאיננה יותר? שאין להן יותר את מי לחבק, למי לתת נשיקה על הלחי, שאין מי שתגיד מילה טובה ותשמע על המבחן האחרון בחשבון שהיה להן. ילדות בנות 10 בוכות על מישהו שמת! נראה לך הגיוני? עכשיו אולי אתה מבין עם מי הסתבכת, עם איזה אנשים נפלאים נהדרים התחלת. אתה לא קולט- אתה מפסיד במלחמה. אנחנו יותר חזקים ממך. אנו יותר חזקים כי יש לנו מקור ממנו אנו שואבים את הכוח. יש לנו שורשים ויש לנו לאן לשאוף. אנחנו ננצח כי אנחנו מאמינים במשפט "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה!!!" אתה מבין יאסר ערפאת, אנחנו לא מפחדים כי אנחנו יודעים את הדרך. למרות שהיא ארוכה, אנחנו נמשיך לצעוד בה. ואתה תמצא את עצמך באיזה כור חושך בצד הדרך.

תזכור מה שאני אומר לך, הסתבכת עם האנשים הלא נכונים! עם העם הלא נכון!!

הכותב הוא תלמיד ישיבת ההסדר במעלות ופעיל בסניף קרית מנחם של תנועת הנוער עזרא בירושלים. נכתב לאחר הפיגוע במסעדת סברו בירושלים.